

EFE HUKUK VE DANIşMANLIK

HUKUK BÜLTENİ

EYLÜL & EKİM
SAYI : 1

0232 441 35 59

www.efehukukofisi.com

efehukukofisi@gmail.com

Milli Kütüphane Cd. No:31/302 Konak/İZMİR

EFE HUKUK VE DANIŞMANLIK

ÖNSÖZ

Efe Hukuk ve Danışmanlık, özel hukuk ve kamu hukuku alanında kurumsal ve bireysel düzeyde müvekkillerine profesyonel olarak Avukatlık ve hukuki danışmanlık hizmeti vermektedir.

Tecrübeli kurumsal yapısı içerisinde güncel bilgiye ulaşabilen, ulusal ve uluslararası hukuk normları kapsamında dinamik, yaratıcı ve pratik çözümler üretebilen özverili, teknolojiyi etkin şekilde kullanan, gelişmelere açık ve değişime ayak uydurabilen uzmanlaşmış bir kadroya sahiptir.

Yurt içi ve yurt dışında kendi alanlarında uzman olan partner hukuk büroları ile etkin bir koordinasyon ve işbirliği içinde olan Efe Hukuk ve Danışmanlık, müvekkilleri ile dürüstlük ve karşılıklı güven temelinde iletişim ve saygıyı ilke edinmiştir.

Son yıllarda hukuk alanında gerek ülkemizde gerekse dünyada birçok gelişme yaşanmaktadır. Müvekkillerimize hukuk ofisi olarak verdiğimiz kaliteli hukuk hizmetini her geçen gün artırmak için ofisimiz tarafından güncel hukuki gelişmeler dikkatle takip edilmektedir. İki ayda bir yayınlayacağımız hukuk bülteninde yaşanan hukuki değişimlerin bir kısmı, değerli okuyucularımıza aktarılmaya çalışılacaktır.

Hukuk bültenimizde yer alan yazıların telif hakkı Efe Hukuk Ofisi'ne aittir. Bir bölümü ya da tamamı izinsiz kopyalanamaz ya da basılamaz. Yazılardan alıntı yapıldığında, derginin kaynak olarak belirtilmesi gereklidir. Yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Askeri Suçlarda Soruşturma İzni ve Askeri Suçun Tanımlanması

2017 yılında yapılan Anayasa değişikliği neticesinde askeri yargı yolu kapatılmış, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi dosyaları idari yargı koluna, Askeri Mahkeme ve Askeri Yargıtay dosyaları adli yargı koluna devredilmiştir.

30 Haziran 2021 tarihine kadarki süreçte askeri suçlarda soruşturma ve kovuşturma usulleri Anayasa değişikliği ile kapatılan askeri yargı kolunun uyguladığı 353 sayılı Askeri Mahkemeler Kuruluş ve Yargılama Usulü Kanunu hükümleri çerçevesinde yürütülmüş ise de, zaman zaman soruşturmanın başlatılması ve devamı süreçte soruşturma izinlerinin verilmesi ve itirazı konularında sıkıntılar yaşanmakta ve geçiş süreci içtihatlar ile doldurulmaya çalışılmaktaydı. 7329 sayılı Askeri Ceza Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanunun 30 Haziran 2021 tarihli ve 31527 sayılı Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe girmesi ile birlikte 353 sayılı Askeri Mahkemeler Kuruluş ve Yargılama Usulü Kanun yürürlükten kaldırılmış ve 1632 sayılı Askeri Ceza Kanununa usul hükümleri getirilmiştir. Söz konusu usul hükümlerinin en önemlisi ise "soruşturma izni" kurumunun getirilmiş olmasıdır. Soruşturma izni, askeri suçları işlediği iddia edilen askeri personelin hakkında bir soruşturma açılmadan önce, soruşturma izni vermeye yetkili merci tarafından suç isnadı altında bulunan askeri personelin işlediği suç nedeniyle Cumhuriyet Başsavcılığının soruşturmaya başlayabilmesinin ön şartı olarak düzenlenmiştir.

Soruşturma izni kavramı hâlihazırda memur ve diğer kamu görevlileri için uygulanan 4483 sayılı Memur ve Diğer Kamu Görevlilerinin Yargılanması Hakkında Kanun ile uygulanmakta iken, Askeri Ceza Kanununa da eklenerek soruşturma izni konusunda uygulamabirliğisağlanması amaçlanmıştır. Soruşturma izni uygulaması da bu doğrultuda benzerlik göstermektedir. Suçun işlendiği bilgisini alan amir bir ön inceleme başlatacak, ön inceleme sonucunda suçun gerçekten işlenip işlenmediği kanaatini edindikten sonra soruşturma izni verecek ya da vermeyecektir. Bu karara karşı itiraz yolu mevcuttur. Hemen belirtmek gerekir ki, her suç soruşturma iznine tabi değildir. Soruşturma iznine tabi olabilmesi için askeri suç niteliğinin bulunması gerekir. Askeri suçun ne olduğunun tespiti bu kapsamda soruşturma iznine tabiyet bakımından önem arz etmektedir. Askeri suçun tanımı 1632 sayılı Askeri Ceza Kanununun Ek-11.maddesinde yapılmıştır. İlgili maddeye göre; “Bu Kanunda düzenlenen suçlar ile asker kişilerin askerlik hizmet ve görevleriyle ilgili olarak işledikleri suçlar, askerî suçtur.” Askeri suç tanımında dikkat çeken husus, bir suçun askeri suç kapsamında olması için sadece 1632 sayılı Askeri Ceza Kanununda düzenlenmesi gerekmemekte, bilakis Türk Ceza Kanunu ile diğer kanunlarda yer alan suçlardan askeri personelin askerlik hizmet ve görevleri ile ilgili olarak işlenmesi durumunda da askeri suç olarak nitelenmesi gerekir. Dolayısı ile askeri suçun kapsamını belirlerken esas kriter askerlik hizmet ve görevleri ile ilgili olup olmadığının tespitidir. Askeri suçlar içerisinde de daha özel hükümlere tabi olunan sırf askeri suçlar bulunmaktadır. Sırf askeri suçlar, sadece askeri şahıslar tarafından işlenebilen, sivil şahıslar tarafından şerik ya da fail olunması mümkün olmayan suçlardır. Örneğin kasten yaralama suçu bakımından iki aynı rütbedeki askeri şahsın hizmet esnasında birbirini darp etmesi eylemine sivil şahıs tarafından iştirak edilebilir. Ancak Emre İtaatsizlikte Israr suçuna sivil bir şahsın iştirak etmesi ya da tek başına suçu işlemesi mümkün değildir. Bu noktada salt askeri şahıslar tarafından münhasıran işlenebilen suçlara sırf askeri suçlar denir. Sırf askeri suçların hangileri olduğuna yönelik tanımlama yine Askeri Ceza Kanunu Ek-11.maddede açıklanmıştır. Buna göre; “Bu Kanunda düzenlenen ve asker kişiler tarafından işlenen 60 ıncı, 62 nci, 65 inci, 66 ncı, 67 nci, 68 inci, 70 inci, 79 uncu, 81 inci, 82 nci, 85 inci,

87 nci, 88 inci, 89 uncu, 90 ıncı, 91 inci, 97 nci, 98 inci, 100 üncü, 101 inci, 102 nci ve 136 ncı maddelerinde düzenlenen suçlar, sırf askerî suçtur.” Sırf askeri suçların ayrı tutulmasının sebebi, soruşturma izni itiraz işlemleri, tutuklama ve diğer bazı özel durumlarda farklı özel hükümler öngörülmesi sebebiyledir. Örneğin sırf askeri suçlar nedeniyle verilen soruşturma iznine itiraz soruşturma işlemini durdururken, sırf askeri suçlar için verilen soruşturma izinlerine itiraz soruşturmayı durdurmamaktadır. Sırf askeri suçların düzenleniş şeklinden yola çıkıldığında, askerlik görev ve hizmetinin kendine özgü bir disiplin anlayışı olmasına bağlı olarak, sırf askeri suçların otorite ve disiplin zafiyetine sebep olmasının önüne geçilmesi maksadıyla özel hükümlere bağlandığı söylenebilir. 353 sayılı Askeri Mahkemeler Kuruluş ve Yargılama Usulü Kanunun yürürlükten kaldırılması ile birlikte getirilen yeni usul hükümlerinin Ceza Muhakemesi Kanunu ile eşgüdümlü olarak uygulanması ve ortaya çıkabilecek boşlukların bu istikamette doldurulması gerektiği kanaatindeyiz.

“Bu Kanunda düzenlenen suçlar ile asker kişilerin askerlik hizmet ve görevleriyle ilgili olarak işledikleri suçlar, askerî suçtur.”

BİRLİKTE VELAYET

(ORTAK VELAYET)

GENEL OLARAK VELAYET

Genel Olarak Velayet Velayet hakkı, ana ve babanın, kural olarak küçüklerin, istisnai olarak da kısıtlıların bakım ve korunmalarının sağlanması amacıyla, onların kişi ve malları üzerinde sahip oldukları yetki ve hakları bütünüdür. Velayet, Türk Medeni Kanununun Aile Hukuku adlı kitabının ikinci kısmının altıncı ayrımında 335 ila 351. maddeleri arasında düzenlenmiştir.İlgili hükümler uyarınca küçük, ergin olana kadar ana ve babasının velayeti altındadır.Kural olarak küçükler velayet altında bulunduğu gibi istisnaen kısıtlı ergin çocuklar da vasi atanması gerekli görülmediği sürece ana ve babanın velayeti altındadır..Nitekim evlilik süresince ana ve baba velayeti birlikte kullanırlar.Velayet ile, ana ve babaya bir hak tanındığı gibi aynı zamanda yetki verilmiş ve ödev yüklenmiştir.Velayet müessesesi ana ve babanın; çocuğun kişiliğini tamamlamaları, mallarını korumaları ve temsil edilme noktasında önemli bir fonksiyon ifa etmektedir. Ana ve babanın velayet hakkını evlilik süresince birlikte kullandığından bahsetmiştik.TMK'nın 336. maddesinin 2. fıkrası gereğince 'boşanma ve ayrılık halinde ise hakim velayeti eşlerden birine verebilir.' hükmü gereğince boşanma ve ayrılık halinde hakim velayeti eşlerden birine vermektedir.Velayet hakkı, şahsa sıkı sığa bağlı haklardan olup hiçbir şekilde devredilemez.

BİRLİKTE VELAYET

Birlikte velayet(ortak velayet); eşler boşandıktan veya ayrıldıktan sonra ana veya babadan birine verilen velayet hakkının ana ve baba tarafından müştereken kullanılmasıdır .Ana babanın velayeti birlikte kullanması, ana babanın evli olması halinde tartışmasız kabul edilmektedir.Ancak TMK'nın 336. maddesinin 'boşanma ve ayrılık halinde ise hakim velayeti eşlerden birine verebilir.' hükmündeki 'eşlerden birine verebilir' ibaresinden dolayı hukukumuzda ana babanın boşanması halinde velayeti birlikte kullanmalarının mümkün olup olamayacağı ise tartışmalı hale gelmiştir. Birlikte velayetin tartışmalı olduğu hal aslında boşanma sonrasıdır. Boşanma davası sürerken de ana babanın velayeti birlikte kullanmaları imkânının olduğu kabul edilmektedir.Uzun yıllar Yargıtay ve İlk Derece Mahkemeleri, tarafların birlikte velayet taleplerini istikrarlı bir şekilde reddetmiştir. Türk hukukunda Aile Mahkemeleri tarafından verilen ortak velayet kararının henüz sınırlı sayıda olduğu, bu yönde bilinen ilk ve tek karar İzmir 4. Aile Mahkemesi tarafından verilmiştir. İzmir 4.Aile Mahkemesi 27.05.2009 T., 448 E., 470 K. kararında isabetli olarak "tarafların ortak çocukları ../../2007 doğumlu, küçük E'nin velayet hakkının taraflarca birlikte kullanılmasına" karar vermiştir. Dava konusu olayda taraflar; TMK.166/3 maddeye dayalı olarak anlaşmalı boşanma talebinde bulunmuşlar ve müşterek çocuğun velâyetinin taraflarca birlikte kullanılacağı hususunda anlaşmışlardır.

Mahkeme, çocuğun yüksek yararını ve ebeveynlerin bu husustaki anlaşma ve isteklerini göz önünde bulundurarak velayet hakkının taraflarca birlikte kullanılmasına” karar vermiştir. Yargıtay kararlarına baktığımızda ise Yargıtay istikrarlı bir şekilde uzun yıllar birlikte velayetin yasal olduğu medeni hukuk sistemlerine sahip yabancı ülke vatandaşlarının Türk Mahkemelerinde ilgili yabancı mahkeme kararlarını tenfiz davalarında 5718 sayılı Milletlerarası Özel Hukuk ve Usul Hukuku Hakkında Kanun’un 5. maddesinin ‘Yetkili yabancı hukukun belirli bir olaya uygulanan hükmünün Türk kamu düzenine açıkça aykırı olması hâlinde, bu hüküm uygulanmaz; gerekli görülen hâllerde, Türk hukuku uygulanır.’ hükmü gereğince kamu düzenine aykırılık gerekçesiyle tenfiz taleplerini reddetmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti adına 14 Mart 1985 tarihinde imzalanan “11 No’lu Protokol ile Değişik İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşme’ye Ek 7 No’lu Protokol”ün onaylanması 25 Mart 2016 tarihli Resmi gazetede yayınlanan 6684 sayılı kanunla uygun bulunmuş ve yürürlüğe konulmuştur. Ek 7 No’lu Protokol”ün 5. maddesi hükmüne göre “Eşler evlilikte, evlilik süresince ve evliliğin sona ermesi durumunda, kendi aralarında ve çocukları ile ilişkilerinde medeni haklar ve sorumluluklardan eşit şekilde yararlanırlar. Bu Madde devletlerin çocuklar yararına gereken tedbirleri almalarını engellemez.”Anayasanın 90. maddesinin son fıkrasına baktığımızda ise “Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası andlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz. Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası andlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası andlaşma hükümleri esas alınır.” Yargıtay 2. Hukuk Dairesi Başkanı Ömer Uğur Gençcan’ın şahsi kanaatine göre 6684 sayılı Kanunun yürürlüğe girmesi ile ortak velayeti engelleyen 4721 sayılı Kanun (Medeni Kanun) hükümleri örtülü ortadan kaldırılmıştır. Ancak Yargıtay’a 6684 nolu yasanın yürürlüğünden sonra intikal eden bir çekişme bulunmamaktadır.

Yargıtay 2. Hukuk Dairesi’nin 20.02.2017 tarihli kararı ile Anglo-Sakson ve bazı Kıta Avrupası Hukuk sistemine sahip ülkelerde uygulanan birlikte velayet, artık Türk Hukuku’na da girmiş olup, boşanma kararı ile birlikte velayete hükmedilmesi durumunda boşanmış olan anne baba çocuğun/çocukların eğitimi, yetişmesi, sağlığı ile ilgili gereklilikler, bedensel ve ruhsal gelişimi, malvarlığı vs tüm konularda birlikte karar vererek, birlikte bu kararlarını hayata geçireceklerdir. Yargıtay 2. Hukuk Dairesi’nin ilgili kararına baktığımızda; “... Esasa uygulanan hukukun Türk Hukukunda farklı olması ya da Türk Hukukunun emredici kurallarına aykırı olması gibi nedenlerle yabancı kararın tenfizi reddedi-

lemez. Burada esas alınması gereken kıstas, yabancı ila-
mın Türk Hukukunda bir veya birden çok kanun hü-
kümlerine aykırı bulunmasından çok, Türk Hukukunun
temel değerlerine, Türk genel adap ve ahlak anlayışına
Türk kanunlarının dayandığı temel adalet anlayışına ve
hukuk siyasetine, Anayasa’da yer alan temel hak ve öz-
gürlüklere milletlerarası alanda geçerli ortak ve kabul
görmüş hukuk prensiplerine, ikili anlaşmalara, gelişmiş
toplumların ortak benimsedikleri ahlak ve adalet an-
layışına, medeniyet seviyesine siyasi ve ekonomik re-
jimine bakmak olmalıdır” (10.02.2012 tarih ve 2010/1
E, 2012/1 K.sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararı).
Yukarıda değinilen iç hukukumuz ve kamu düzeni kav-
ramı ile ilgili açıklamalara göre somut olay değerlendiril-
diğinde “ortak velayet” düzenlenmesinin, türk kamu
düzenine “açıkça” aykırı olduğunu ya da türk toplumu-
nun temel yapısı ve temel çıkarlarını ihlal ettiğini söyle-
mek mümkün değildir. O halde mahkemece, MÖHUK
m. 17/1 gereğince, İngiliz vatandaşı olan tarafların müş-
terek milli hukuklarındaki velayete ilişkin düzenlemeler
dikkate alınarak, işin esasına girilip tüm deliller birlik-
te değerlendirilerek “ortak velayet” istemine ilişkin da-
vayla ilgili bir karar vermek gerekirken, istemin Türk
kamu düzenine aykırı olduğu belirtilmek suretiyle, ya-
zılı şekilde hüküm kurulması, bozmayı gerektirmiştir.
Sonuç: Temyiz edilen hükmün yukarıda açıklanan se-
beple bozulmasına, ... oybirliğiyle karar verildi. (Yar-
gitay 2.HD Esas No: Karar No:2016/15771 2017/1737)
Her ne kadar sınırlı sayıda da olsa Aile Mahkemele-
ri tarafından birlikte velayet kararı verilebilmektedir.
Bilinen en son davalardan biri; Çorlu 1. Aile Mahke-
mesi’nde görülen davalardan birinin 14 Nisan 2017
tarihinde görülen duruşmada, 7 ve 3 yaşlarındaki iki
kız çocuğun velayetinin anne ve babaya birlikte veril-
mesini kararlaştırdı. Tarafların mahkemeye sunduk-
ları protokolün incelendiği de belirtilen kararda, iç
hukukta yer alan “eşlerin evlilik bakımından, evlilik
süresince ve evliliğin bitmesi halinde, çocukları ile olan
ilişkilerinde, özel hukuk niteliği taşıyan hak ve sorum-
luklar açısından eşit oldukları” sözleşmesine vurgu ya-
pılmış olması dikkat çekicidir. Ancak unutulmamalıdır
ki ‘birlikte velayet’ kararı verilirken de çocuğun üstün
yararı göz önünde bulundurulmalı ve ‘birlikte vela-
yet’in eşler arasında bir çekişmeye mahal vermesi du-
rumunda birlikte velayet kararı verilmemelidir. Dolayı-
sıyla her iki eşin bu yönde talepte bulunması gerekir.

BİLİŞİM CEZA HUKUKU

5651 Sayılı Kanun 4/5/2007 tarihinde kabul edilmiş ve Madde 1’de amaç ve kapsamı “İçerik sağlayıcı, yer sağlayıcı, erişim sağlayıcı ve toplu kullanım sağlayıcıların yükümlülük ve sorumlulukları ile internet ortamında işlenen belirli suçlarla içerik, yer ve erişim sağlayıcıları üzerinden mücadeleye ilişkin esas ve usûlleri düzenlemektir.” olarak belirtilmiştir. İnternet ortamı yapısı itibarıyla bilgiye ulaşımın kolay, veri ve bilgi akışının hızlı olduğu bir alandır. Olumlu yanları olduğu kadar olumsuz tarafları da mevcuttur.

En başta bilgiye erişim eskiye nazaran daha zahmetsiz olmuştur. Lakin bu verilere sınır koymak mümkün olmadığından her türlü bilgi erişilebilir hale gelmiştir. Onların içinde kişilere ve özel hayatına dair bilgilerin de olması bireylere yö-

nelik ihlalleri doğurmuş, bunun sonucunda yasal düzenlemeler yapılması zorunluluk haline gelmiştir. Özel hayatın mahremiyeti hem Anayasa Madde 20’de , hem de Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS) Madde 8’de düzenlenmiş, sınırları belirtilmiştir. Ayrıca ihlali de Türk Ceza Kanunu Dokuzuncu Bölümde yaptırıma bağlanmıştır. İfade özgürlüğü ve kişi mahremiyeti ile alakalı, internet düzenleme İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanunda Madde 9/A’da yapılmıştır. Özel hayatın gizliliği ile ifade özgürlüğü birbirlerine komşu iki kavramdır. Aralarındaki sınır belli belirsiz olduğundan, ihlaller kolaylıkla gerçekleşebilmektedir. İfade özgürlüğü kavramını tanımlamak kolay değildir. Yasalarda inceliklerle belirtilen bu kavram AİHS’de de konu edilmiş, Madde 10’da kesin bir tanım yapılma-

makla birlikte açıklanmış, sınırları çizilmiştir. İfade özgürlüğü mümkün mertebe özel hayatın gizliliğini ihlal etmemelidir, fakat bazı kişilerin ölçülü olması kaydıyla eleştirilere katlanma yükümlülüğü bulunmaktadır. Misal olarak siyasetçilere yöneltilen eleştirilerden hareketle alınan Yargıtay Hukuk Genel Kurulu, 05.02.2014 tarihli, E. 2013/4-205, K. 2014/56 nolu kararı gösterilebilir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) de benzer konuda Axel Springer AG/Almanya kararını vermiştir. (İlgili diğer bir karar: Von Han-

nover/Almanya kararı). İnternet ortamında bilginin yayılması ve kitlelere ulaşması kolaylaştıkça, ifade özgürlüğünü aşan ve kişi mahremiyetini ihlal eden vakalar vuku bulmuştur. Anayasa Mahkemesi ifade özgürlüğü ile kişi mahre-

miyeti arasındaki dengeyi korumaya çalışmakta ve ifade özgürlüğünün sınırlarını belirtmektedir. Örneğin 11.11.2019 tarih, 19. Ceza Dairesi, E.2019/31517, K.2019/14002 nolu kararda “Erişimin engellenmesi talep edilen haberin...”unutulma hakkı” kapsamında değerlendirilmeyi zorunlu kılacak şartların oluşmadığı...basın özgürlüğü ile kişilik hakkı arasında kurulması gereken dengenin ölçülü bir şekilde kurulduğu sonuç ve kanaatine varılmakla...” ifadesiyle hakkaniyetli bir dengelemenin amaçlandığını belirtir niteliktedir. Benzer şekilde, AİHM’nin White/İsveç kararında değinildiği üzere, bireyin itibarının korunması da özel yaşam alanında görülmekte ve Pfeifer/Avusturya kararında belirtildiği gibi itibar kavramının kişisel kimlik ve manevi bütünlükle iç içe olduğu belirtilmektedir. İfade özgürlüğü kabul görmüş veyahut görmemiş düşüncelerin açıklanmasından ibaret değildir.

AIHM'nin Handyside/Birleşik Krallık kararında görüldüğü üzere ifade edilen bilginin hoşla gitmesi ya da gitmemesi, irrite edici olması, şok edici niteliğe sahip olması ayırt edici bir nitelik değildir. Yapısı itibariyle dar yoruma açık olmayan ifade özgürlüğü, AIHM ve Anayasa Mahkemesi kararlarında oldukça geniş yorumlanan bir kavramdır. Tam olarak tanımının yapılamaması ve kesin sınırlarının olmaması özellikle özel hayata ve kişilerin mahremiyetine ilişkin ihlallere sebep olmaktadır. İfade özgürlüğünü kullandığını düşünen birey, bir başkasının özel alanını ihlal etmiş olabilir. Bu ihlalin internet ortamında gerçekleşmesi ihtimaline karşılık kanun koyucu erişim yasağını 5651 Sayılı Kanunu Madde 9'da düzenlemiştir. Özel hayatının gizliliği ve mahremiyeti ihlal edilen kişileri korumak adına verilen erişim yasağı kararının ifade özgürlüğü ile dengeli olarak alınması gerekmektedir. Aksi takdirde ifade özgürlüğü ihlalleri, özetle, devletin ve toplumun demokratiklik olgusunu zedeleyebilecek ihlaller meydana gelir.

EFE HUKUK VE DANIŞMANLIK

KAYNAKÇA

- “Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi – Handyside Kararı”
<http://cdn.istanbul.edu.tr/FileHandler2.ashx?f=handyside.pdf>, 13.05.2020
- “Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi – İtibarın Korunması”
https://www.echr.coe.int/Documents/FS_Reputation_TUR.pdf, 13.05.2020
- “Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi
Kişinin Kendi Görüntüsü Üzerindeki Hakkı”
https://www.echr.coe.int/Documents/FS_Own_image_TUR.pdf, 13.05.2020
- “İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve
Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi
Hakkında Kanun”
<https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.5651.pdf>, 13.05.2020
- “Türkiye Cumhuriyeti Anayasası”
<https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.2709.pdf>, 13.05.2020
- “Türk Ceza Kanunu”
<https://www.mevzuat.gov.tr/MevzuatMetin/1.5.5237.pdf>, 13.05.2020
- “Yargıtay Karar Arama”
<https://karararama.yargitay.gov.tr/>, 13.05.2020

0232 441 35 59

efehukukofisi@gmail.com

www.efehukukofisi.com

Milli Kütüphane Cd. No:31/302 Konak/İZMİR